

KIS IRADÓ

...RÁTETTE A KEZÉT. (Lásd a 280. lapon.)

XXXVII. kötet, 18. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. november 3-án.

A GRÓFKISASSZONY ROKONAI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ERŐTÁN még azt is észrevette, hogy Ernő szintén nagyon komoly és tartózkodó vele szemben. Mindig udvarias, mindig előzékeny, de nem olyan víg és kedélyes, mint Dorkával. Mintha tudná Ernő, hogy kivel van dolga, hogy kevés az őszinteség az ő vendégökben, a ki itt hizeleg, Dorkának pedig azt mondja, hogy nem szívesen jött.

Ez mind zavarta titokban a Tilda mulatságát, leginkább pedig hozzá még az, hogy nagyon kellett magára vigyáznia, nehogy elárulja, mit gondol néha. Ezért tehát, mikor megjött a hetfői nap, nem is busult valami nagyon, hogy most már nem sokára haza kell mennie.

Igen kellemes nyári nap volt. Délután az egész nagy társaság korán összegyűlt a tónál s most Dorka és Niki meg Eduska sem késtek el. Folyt is a mulatság vígan. Ernő a nevelőjével volt ott, míg Ottikát Malvina kisasszony kísérte. Megosztottak a csónakokon s Dorka és Tilda Ernővel voltak együtt, Ottika pedig a nevelővel és Nikivel meg Eduskával. Dalolgatva, tréfálkozva evezgettek. Csak Malvina kisasszony nem tréfálkozott, nem is evezgetett. Hiába hívogatták, nem ült csónakba, csak ott sétálgatott kedvetlenül a parton. Már hiába, ő nem szerette ezt a mulatságot, nem szerette az olyan nagy vizet, a melyen baj eshetik. Nem is ment a vízre és legjobban szerette volna, ha Ottikát is eltilthatja ettől a veszedelmes mulatságtól. De ezt nem tehette, mert a mama megengedte Ottikának.

Ernő minduntalan kievezett a part közelébe és biztatta Malvina kisasszonyt, hogy szálljon a csónakba, igen kitünő és biztos csónak, nem lesz semmi baja.

— Köszönöm, már csak inkább itt maradok a szárazon. Jobb szeretném, ha Ottilia is itt volna.

— Oh, ő nem fél egy csepp sem, szólt Ernő. Nincs is rá oka, mikor a nevelő ur van vele. De remélem, Dorka és Tilda sem félnek az én csónakomban.

— Dehogy félünk, szólt Dorka vidáman. Igazán jó volna, kedves Malvina kisasszony, ha ide jönne hozzánk. Olyan kellemes így a csónakban ringatózni. Mintha csak bölcsőben volnánk.

— Az ám, csak hogy ez a bölcső felfordulhat.

— Oh, az nem lesz nagy baj, szólt Tilda. Csak jöjjön, kedves Malvina kisasszony. Ha kifordulunk, azért nem lesz nagy szerencsétlenség, mi jól tudunk uszni mindnyájan, majd kivisszük a partra Malvina kisasszonyt is.

— Ugyan Tilda, már hogy beszélhetsz ilyen bohóságot! inté Dorka. Szó sincs róla, hogy kifordulhatnánk, az ilyen beszéddel csak még inkább megijeszted Malvina kisasszonyt.

Dorka ezt a legjobb szándékból mondta és tulajdonképen nem is gondolt rá, hogy a nevelő is hallhatja. De meghallotta, pedig kevés ember szereti, ha azt mondogatják róla, hogy fél és ijedez. Malvina kisasszony tehát megnehezelt a Dorka szavaira, kivált mert éppen ekkor a másik csónak is oda ért Ottikával és Nikivel meg Eduskával, a kik szintén hallhatták a Dorka szavait. Ez pedig bosszantotta

Malvina kisasszony hangor

— Na, nem ijedeze is azért mo hanem bizony csak dic

De biz kisasszony, tett róla, h természete.

szörnyen k megint ilyen gatnia, mel hirtelen kig a csónakon

evezőt, ugy esant, Ottik lepetve föls

Malvin nézett oda, nást hallot ben s a viz

— Ja tént?

Mindn már megí nevetett.

— N Ernő nevel nak és az e nyugodt, I vagyok én.

De M tott volt, h nak sem h rohani a a biztos s volt a vize

Malvina kisasszonyt, ki meglehetősen szigorú hangon mondá:

— Nagy tévedés, kedves Dorka, én nem ijedezek. És Tilda bizonyosan nem is azért mondta azt, hogy ijesztgessen, hanem bizonyosan csupa jó indulatból, a mi csak dicsérni való.

De biz azt hiába mondta Malvina kisasszony, hogy ő nem ijedez. Nem tehetett róla, ha már egyszer olyan volt a természete. És a gonosz, hamis Niki, a kit szörnyen bántott az, hogy Dorkának megint ilyen pirongató szavakat kell hallgatnia, melyekre illedelemből nem felel, hirtelen kigondolt valamit: nagyot lóbált a csónakon és erősen a vízre csapta az evezőt, úgy hogy a víz magasra föllocsant, Ottika pedig, ki mellette ült, meglepetve fölsikoltott.

Malvina kisasszony éppen akkor nem nézett oda, csak a sikoltást és a loccsanást hallotta. Majd összerogyott ijedtében s a víz széléig futva, kiáltá:

— Jaj, az istenért! Ottília! Mi történt?

Mindnyájan oda néztek. A csónak már megint nyugodtan állt s Ottika nevetett.

— Nincs semmi baj, szólt maga az Ernő nevelője. Egy kicsit meglódult a csónak és az evező lecsapódott a vízre. Legyen nyugodt, Malvina kisasszony, hiszen itt vagyok én.

De Malvina kisasszony annyira izgatótt volt, hogy már a megnyugtató szavaknak sem hitt s legjobb szeretett volna oda rohanni a csónakhoz és kiemelni Ottikát a biztos szárazföldre. De a csónak bent volt a vízen s Malvina kisasszony boszus

nyugtalansággal futott ide-oda a parton. Nagy ingerültségében meg is feledkezett róla, hogy meghallhatják, a mint türelmetlenül mondja:

— Eh, minek is kerültek ide ezek az alkalmatlan rokonok! Nélkülök eszébe sem jutott volna senkinek ez a mulatság.

Dorka hallotta ezt s egy pillanatra elkomolyodott, de éppen csak egy pillanatra. Aztán az jutott eszébe, hogy Malvina kisasszony csupa szeretetből aggódik így kedves tanítványa miatt, ez pedig csak dicséretére válik, még ha ezuttal nincs is igaza. Próbálta hát megnyugtani.

— Igazán nincs itt semmi veszedelem, kedves Malvina kisasszony. Mindjárt elhinné, ha ide jönne hozzánk. Itt még éppen van egy jó hely...

De ez a biztatás is hiába való volt, a nevelőnő nem hallgatott rá, csak járt fel s alá a parton nyugtalanul.

A két csónak ekkor éppen szorosan egymás mellett állt s Tilda és Niki, meg Edus egymáshoz hajolva, nagyon erőlködtek, hogy ne kaczagjanak a nevelőnő aggódásán. Azután meg, mikor hallották, mit mond rólok, dühösen néztek össze. Mikor azt hallották, a mit Dorka mondott, Niki oda sugta Tildának:

— De hiszen üljön csak a mi csónakunkba, tudom hogy csak azért is kifordítom, hadd lubiczkoljon.

— Nem is volna kár, sugta Tilda vissza. Nevetséges! Egészen olyan, mint a mesebeli tyúk, a ki a kis kacsákat féltette a vízen.

Most már bizony kicsi hija volt, hogy Niki nagyot nem kaczagott. De mégis

uralkodott magán és odasugott Tildának és Edusnak:

— Majd otthon csinállok valamit... pompás ötlet jutott eszembe.

— Micsoda?

— Most nem mondhatom meg. Majd te, Tilda, jobban fogod tudni, hogy csináljam, de meglásd, nagyon mulatságos lesz.

... ÖSSZEGYÜLTEK A RENDES JÁTSZÓHELYEN. (Lásd a 287. lapon.)

Nem be-
sem vették
csónakok eg-
Ottika egész-
ők. A jó, ked-
nem találta
aggodalmát
mulatságról,
lemetlen érz-
már nem ak-

— Mos-
csak evezges-
ről nézem.

És ki
szinte fölléle-
földön látta

— No,
biek csónak-
mondá.

Ez nem
ságos beszé-
hát épen ug-
is. De hát
és ha oly n-
joga sincs
Hiába is te-
perczenben a
bent evezett

Ottika
bizony, mi-
Mert nem
valaki unat-
mások. Mal-
szen meg vo-
alatt a fübe-
Ottika pedig
gott a tó m-

Nem s-
teket hallo-

Nem beszélhetek tovább, mert észre sem vették, hogy a míg ők sugdosnak, a csónakok egészen közel értek a parthoz és Ottika egészen másképp gondolkozott, mint ők. A jó, kedves Ottika, éppen mint Dorka, nem találta gunyolni valónak a nevelőnő aggodalmát s inkább lemondott a további mulatságról, csak másnak ne legyen kelemetlen érzése. Azt mondta tehát, hogy már nem akar tovább csónakázni.

— Most már kiszállok, mondá. Ti csak evezgessetek tovább, majd én a parttól nézem.

És ki is szállt. Malvina kisasszony szinte föllélekzett, mikor a biztos szárazföldön látta kedves növendékét.

— No, most már nem bánom, a többiek csónakázhatnak, a meddig akarnak, mondá.

Ez nem volt valami nagyon barátságos beszéd, mert ha Ottikát féltette, hát éppen úgy felthette volna a többieket is. De hát azok nem voltak ő reá bízva és ha oly nagyon bátrak a vizen, semmi joga sincs beleszólni a mulatságukba. Hiába is tette volna, mert a következő perczben a két csónak már ismét messze bent evezett a tó közepén.

Ottika a partról nézte, egy kicsit bizony, mi tagadás benne, kedvetlenül. Mert nem éppen a legjobb multság, ha valaki unatkozva nézi, miként mulatnak mások. Malvina kisasszony most már egészen meg volt nyugodva s egy lombos fa alatt a fübe heveredve olvasgatni kezdett. Ottika pedig, megunva a nézést, elbolyongott a tó melletti fák közé.

Nem sokáig sétált ott, midőn lépetteket hallott s hátra fordulva, Dorkát

pillantotta meg. Ottika meglepetve nézett rá.

— Te is kijöttél? kérdé csodálkozva. Talán bizony utoljára te is megijedtél?

— Nem biz' én, felelé Dorka vidáman. De hát elég volt abból annyi. Most már szaladgálhatunk egy kissé itt a szárazon. Neked unalmas volna itt egymagában bolyonganod. Próbáljunk versenyt futni... no, ki tud jobban szaladni?

Ottika nem indult mindjárt, hanem a Dorka nyakába öltötte karját és majdnem elérzékenyedve mondá:

— Kedves kis Dorka mama... igazán... igazán te nagyon jó vagy!

Dorka éppen nem csinált olyan arcot, mint a ki valami nagylelkű dolgot tud magáról. Inkább tréfásan mondá:

— Ugyan mi jut eszedbe? Talán valami roppant dolog, ha veled versenyt futok? Én ezt nagyon szeretem.

Még Malvina kisasszony is, a ki ugy félig-meddig észrevette az Ottika unatkozását, jó szívvvel vette, mikor látta, hogy Dorka már ott van mellette.

A két leányka aztán oly vigan elmulatott a szárazon, hogy messziről kellett őket előhívni, mikor a többiek végre megelégték a csónakázást és mindnyájan partra szálltak.

— Jaj, kis Dorka mama, miért szálltál ki! szólta Niki élénken. Most volt ám csak az igazi multság... versenyt rendeztünk, ugyancsak kitettünk ám magunkért!

— Mi is versenyt futottunk, szólta Ottika. Dorka nagyon kedves volt, én jól tudom, hogy ő csak az én kedvemért jött ki...

— Ugyan Ottika, már mi jut eszedbe! Én csak... izé...

Az Ernő nevelője szeliden, nyájasan szólt közbe:

— Mindegy no... hiszen nem nehez-
telünk. Tudjuk mi azt a régi mondást,
hogy a szép tett nem szereti az emlegetést.

Dorka elfordult, mintha nem is hal-
laná. Aztán vidáman megindultak mind-
nyájan hazafelé, nagyon elégedetten a
kirándulással.

Mikor Ottika otthon a mamája mel-
lett pihent, a grófné gyöngéden kérde:

— No's, kis leányom, meg voltál
elégedve?

— Oh nagyon, kedves mamácskám.

— De nem fáradtál-e el nagyon?
Nem erőltetted meg magadat?

— Oh dehogy! Hiszen én nem is
evezttem, csak úgy próbálgattam. Hanem
Tilda... ő már jól ért hozzá.

— Csak meg ne ártson neki...
tudom, ő megerőlteti magát, csak hogy
másoknak kedvét töltsse.

Ottika elgondolkozott, aztán két-
kedve szólalt meg:

— Kedves mamácskám... én...
én... talán nem is helyes, a mit mon-
dok... de én nem vagyok benne bizo-
nyos, hogy Tilda csakugyan olyan nagyon
kedves, a milyennek eleinte gondoltam.
Inkább azt kezdem észrevenni, hogy na-
gyon önző... és szemben nem olyan, mint
az ember háta mögött. Szeret dicsekedni,
másokat pedig mindjárt csufol... iga-
zán, még Malvína kisasszonyt is gunyolta,
de aztán észrevette, hogy ezt én nem sze-
retem és akkor azt mondta, hogy csak
tréfált, a világért sem mondana olyat

komolyan. De én nem tudom, nem tenné-e.
Aztán dicsekedett, hogy milyen bátor...
pedig nem az, már ezt bizonyosan tudom.
Nagyon kért, hogy ezt ne mondjam el és
másnak nem is mondanám, de mamács-
kámnak hogy ne mondanám el? Mikor
itt volt nálunk, éjjel alig volt tőle nyu-
godalmam. Hiszen én sem vagyok valami
nagy vitéz, azt jól tudom, de akarmi-
csoda haszontalanságtól már csak még-
sem félek.

— Ugyan már mitől félhetett volna
itt Tilda?

— Hát beszéd közben tréfásan el-
mondtuk, hogy van itt valahol egy elát-
kozott szoba, a melyben kísértet jár, de
nem tudjuk, melyik az. Neki aztán este
mindjárt az jutott eszébe és folytonosan
szepegett, hogy hátha épen az a szoba az,
a melyben ő alszik. Mondtam neki, hogy
hiszen én a szomszéd szobában alszom,
az ajtó nyitva van és ha én nem félek,
neki sincs rá oka. De azért kétszer is föl-
zavart, hozzám szaladt és ijedten kérdezte,
hallom-e azt a borzasztó sivalkodást, a mit
a kísértet véghez visz. Hát a saroktorony
tetején a szélkakas csikorgott, azt hallot-
tam, de alig akarta nekem elhinni.

— No's, kedves leányom, azért nem
szabad róla oly keményen ítélned, felelé
a jószívü mama. Te persze nem ijedtél
meg, mert mindjárt tudtad, mi okozza a
zajt. De ő nem tudta s arra a bolondos
mesére gondolt, melyet elmondatok neki.
Majd ha még egyszer itt lesz éjjel, más
szobát adunk neki, a fehér szobát, a Mal-
vína kisasszonyé mellett.

— Oh, fogadni mernék, hogy ott is
csak úgy fog félni.

— Ke-
tehet, ha ne

— His-
ves mamács-
idegen hely-
De akkor
ságával? L-
tünk, azt
tudja, nem
próbált effé-

A gró-
ból sem ak-
kit megszer-
szat gondó-

— De
de talán ép-
dolt, hogy
kép próbán-
kissé forté-
ravaszkodó-
épen gonó-
hadd szokó-
aztán ne-
kastélyunk-
dig csak d-
teszik... j-

Ottik-
hallgatott-

— É-
dolom, ké-
szeretem,
meg hiába
jön ide h-
lennie, me-

— N-
ugy. A m-
elvégezné-
dolgunk,

— Kedvesem, arról ő igazán nem tehet, ha nem valami nagy vitéz.

— Hiszen én nem is mondom, kedves mamácskám. Talán én is félnék, ha idegen helyen volnék ilyen nagy házban. De akkor mit dicsekszik a nagy bátorságával? Lám, Dorka mikor erről beszéltünk, azt mondta, hogy ő bizony nem tudja, nem félne-e, mert még soha sem próbált effélet.

A grófné azonban csupa jószívüségéből sem akarta engedni, hogy Tildáról, akit megszeretett, Ottika egykönnyen rosszat gondoljon. Azért inkább így szólt:

— Dorka nagyon okosan mondta azt, de talán épen azért mondta, mert arra gondolt, hogy pórul járna, ha egyszer valamikép próbára tennék. Ugy látszik, Dorka kissé fortélyos leány, Tilda pedig nem ravaszodik, hanem azt mondja, a mit épen gondol. Majd elhívjuk többször, hadd szokják meg itt nálunk. Majd akkor aztán nem fog félni ebben a mi nagy kastélyunkban. Bizonyosan otthon is mindig csak dorgálják, pirongatják, félénkké teszik... jó lesz neki, ha itt lesz köztünk.

Ottika elgondolkozott s egy ideig hallgatott.

— Én... én nem egészen azt gondolom, kedves mama. De azért Tildát is szeretem, ő is nagyon kedves. Azután meg hiába is kívánnám, hogy Dorka jöjjön ide hosszabb időre, neki otthon kell lennie, mert nélküle nem boldogulnak.

— No, azt hiszem, ez sincs egészen úgy. A mit Dorka végez, azt bizonyosan elvégezné Tilda is. De hát ez nem a mi dolgunk, ebbe nem szabad beleszólnunk.

Ha a nagymamájok szivesebben ereszti Tildát, azt én csak szeretem.

Ugyanekkor amott a Patakiék házában vigan voltak együtt a gyerekek a maguk szobájában. Dorka nem volt közöttök, mert amint haza értek, mindjárt utána látott a gazdasszonykodásnak, tanácskozott a nagymamával, hogy mit kell még ma elvégezni, mikor pedig elvégezte, félre vonult egy csendes szobába és ott nagy szorgalommal hozzálátott egy írásbeli dolgozathoz.

A többiek aligha ilyen komoly dolgot végeztek, mert nagyon vigan voltak mellette. Tilda, Niki és Edus ültek, támaszkodtak az asztal körül s csak Niki csinált valamit.

— No nézd, Tilda... most egészen úgy van, a mint te mondtad. Így csak ugyan sokkal jobb.

— Ugy-e? Nem is ért volna semmit úgy, a mint te gondoltad.

— Persze hogy így jobb. Most már csak annyi, mintha magad rajzoltad volna.

— Természetes. Az a fő, hogy ki mondja meg, mit hogyan kell. No lássuk jól megcsináltad-e?

— Itt van... már kész.

Tilda és Edus oda hajoltak és nagyot nevettek.

— Nagyon jó! Igen sikerült! Akárki ráismerne.

— De most még aláírás kell... cím nélkül nem lehet.

— Majd én aláírom valamit, szólt Tilda s mindjárt meg is tette.

— Csak az kár, szólt Eduska, hogy épen ő maga nem láthatja. Majd enné a

méreg, ha meglátná magát... Jaj! jön valaki.

Csakugyan nyílt az ajtó és Dorka lépett be. Tilda gyorsan a Niki előtt fekvő papir után kapott. Magához huzta és rátette a kezét. (Lásd a képet a czimlapon.)

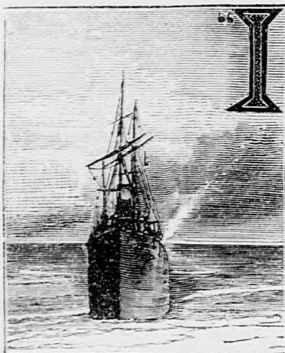
— Tilda, te még most is itt játszol? szölt Dorka. A nagymama épen kérdezte, elkészítted-e a dolgozatodat... én már megcsináltam... tudod, a nagymama azt kívánja, hogy úgy végezzük, mintha itt volna a nevelőnő.

— Mindjárt meglesz, mindjárt... már elkezdtem, csak még egy kicsike van hátra, de még ma megcsinálom.

(Folytatása következik.)

VAD LACZI A TENGEREN.

— Hét képpel. —

IGEN rég nem hallottam már semmit Vad Lacziról. Lassan-lassan már bizakodni is kezdtem, hogy utóvégre mégis csak benőtt a feje lágya és nem a régi Vad Laczi többé.

Bizonyosan szorgalmasan járogat az iskolába, szabad idejében pedig otthon tanulgat, olvasgat, mert biz ő neki sok pótolni valója van. Nem csoda, ha nehezen bír elkészülni vele, nem is látni sehol, de még csak a híret sem hallani.

Máskor uton-utfélen mindig ott lábatlankodott az embernek, épen a mikor legkevésbé volt rá szükség. Örültem

tehát, hogy nem látom, de nem csak mert nem kellett féltennem a kabátomat, kalapomat, hanem mert úgy gondoltam, hogy Laczi barátom végre mégis csak észre tért, most már csöndes, illedelmes fiú, ki szorgalmasan végzi dolgait.

Az ám! Ezt ugyan gyönyörűen kitáláltam!

Volt annak csakugyan nagy oka, hogy nem láttam az én Laczi barátomat. Csak hogy egészen másféle volt annak az oka.

Egy napon, amint házuk előtt elhaladtam, ott láttam az udvarra néző tornácson, de nem ugrándozva, bukfenchezve, hanem kendőkbe, takarókba bepólyázva s mellette állt az édes apja.

— Nini, Laczi barátom! kiáltám. De rég láttalak!

— Bizony kevésbe mult, hogy soha sem látta volna többé, felelt az apja. Már magam is azt hittem, hogy meg nem kerül többé, de hát tetszik tudni, rossz pénz nem vész el.

Igy már aztán kíváncsi lettem, mi történt és lassanként megtudtam az egészet.

Az eleje már jó régecskén kezdődött, mint Vad Laczinál rendszeren. Egy pár napig, mivel nagyon szoritották, eljárt az iskolába, de már ezt a borzasztó dolgot nem állhatta ki sokáig.

— Járjon iskolába, aki akar, én ugyan nem járok. Nem én!

Csak az volt a baj, hogy nem kérdezték tőle. Látta, mig otthon van, nem menekül ettől a kellemetlenségtől.

— Jól van, hát odább állok. Nagy a világ, majd eljutok valahová, a hol nincs se tanító, se lecke.

Mindjárt készen is volt a tervével, mert az nem volt az ő tulajdonsága, hogy sokat okoskodjék, gondolkozzék valamin.

— Csak egy kis utravalót szedek össze, aztán megyek.

Apa, mama épen oda voltak látogatába, hát mindjárt hozzá látott a dolgához.

Egy almát gácsát a csirkeczom. Amint javította a lekvárt.

— Ja magammal ha pedig náam vele.

Ha e Vad Laczi dott le ról lekvárt.

— A mindig ak Elviszem a letöltöm, és a fejem

A m töltötte nem is le

is jut ha deres ur

Fej megindu nagyot l

men. Ne

Egy almát a zsebébe dugott, néhány pogácsát a másik zsebébe, egy maradék csirkecombot pedig a nadrágja zsebébe. Amint javában pakolgatott, megpillantotta a lekváros üveget.

— Jaj, de kár, hogy ezt nem vihetem magammal! Olyan keveset kapok belőle... ha pedig elvihetném, torkig lakhatnám vele.

Ha egyszer valami nagyon kellett Vad Laczinak, nem is egykönnyen mondott le róla. Tanakodott, hogy vigye el a lekvárt.

— A kezemben nem vihetem, mert mindig akadályozna. Ahá! tudom már! Elviszem a bátyám köcsöskalapjában. Beletöltöm, aztán jól letakarom papirossal és a fejemre teszem. Senki sem veszi észre.

A mint gondolta, meg is tette. Beletöltötte a lekvárt a kalapba. Még csak nem is lett a kalap egészen tele.

— Nagyon jól van. Így a fejemnek is jut hely a kalapban. Legalább cilindres ur leszek.

Fejébe vágta a lekváros kalapot és megindult. A mint fejébe vágta, a lekvár nagyot loccsant ugyan, de az nem baj.

— A kalap jó szorosan áll a fejemen. Nem folyhat ki. Induljunk!

Kellett is indulni, mert még haza talál jönni az apa és akkor még a porolópálcának akadhat dolga olyan helyen, ahol Laczinak a nadrágja van, még pedig nem is üresen, hanem benne Laczival.

— Ohó, abból semmi sem lesz. Nem szeretem azt a nádpálczát, nem is lát engemet többé. Megyek én tul az operenciás tengeren is.

Már ekkor kint volt az előszobában. És már ekkor csöpögött valami le a nyakába. De ezzel nem törődött.

— Hadd csöpögjön. Marad még elég lekvár a kalapban.

Az előszobában kedves játszó pajtásával találkozott, a Fuccsi kutyával. Fuccsi nagyot nézett kis gazdájára, aztán körülszaglászta és megérezte a csirkecomb szagát. Mindjárt részt kívánt belőle és oda állt két lábra Vad Laczi elé.

— No, mi kell, Fuccsi? Most nem érek ám rá játszani, nagy dologra szántam el magamat. Engem nem látsz többé.

De Fuccsi csak állt makacsul két lábon.

— Mit akarsz? Mit csináljak veled? Tudod mit? Legokosabb lesz, ha velem jössz, majd produkálni foglak. Elviszem a

sipomat is és tánczoltatni foglak. Így majd vígan bejárjuk a világot. Indulj, Fuccsi!

Megindultak, mendegéltek és még talán mostanig sem álltak volna meg, ha egyszerre csak utjukba nem áll egy nagy víz, a mely nem volt más, mint a Duna.

— No már ez okosan van, hogy itt van, szólt Laczi. Tovább úgy sem birtam volna menni. Aztán ez a lekváros-kalap mégsem egészen kényelmes. Legokosabb lesz, ha itt megfürdünk. A kalapból megesszük a lekvárt s aztán majd kimosom a vízben.

De a pompás csemegéből nem igen jutott. Az már mind kifolyt és ott csöpögött végig a Laczi nyakán és hátán. Onnan a Fuccsi lenyalhatta volna, de ő nem volt barátja a lekvárnak. Hát már csak le kell mosni.

Vad Laczi nem volt barátja a mosakodásnak, de ha kedvére gázolhatott a vízben, azt nagyon szerette. Lehányta magáról a ruháit és bement a vízbe, Fuccsi pedig, mint hű ebhez illik, utána. Nagyon jó mulatság volt az, ott a nagy vízben játszani a tönkre-mázolt kalappal. Tetszett Fuccsinak is, a ki pompásan tudott uszni. Csak ott volt a hiba, hogy Vad Laczi nem tudott uszni s amint ide-oda lubiczkolt a vízben, egyszerre csak elfogyott a lába alatt a föld s belejutott a mély vízbe. Kapkodott, vergődött, de a nagy folyóban ez keveset ér. Az ár gyorsan sodorta s Laczi kétségbeesetten kiáltozott, de maga sem hitte, hogy ez használjon. A hű Fuccsi hűségesen utána uszott ugyan, de kicsi kutyácska létére ő ugyan nem segíthetett.

Már sok vizet nyelt Laczi és zavaródó fejjel olyanformát gondolt, hogy most már vége van, belefut a vízbe. Ennél mégis csak jobb lett volna otthon maradni és iskolába járni. A rövid mulatságért most halállal fizet.

Meg is történt volna, ha jó szerencséjére éppen arra nem evez egy hajó. De

erről észrevették, hogy ott valaki veszedelemben van, csónakon oda siettek és mikor Vad Laczi újra föleszmélt, ott találta magát és hű Fuccsiját a hajón. Még valami matrózfiui ruhát is adtak rá.

— No, így már nincs semmi baj, szólt Laczi. Csak azt szeretném tudni, hová megyünk?

— Le egészen a tengerig. Hanem téged majd mindjárt kiteszünk itt a partra.

— Jaj, azt ne tegyék! Megyek én akár az operenciás tengeren túl is.

— Ha akarsz, maradhatsz. De ingyenélőnek nem adunk kenyeret. Ha itt maradsz, dolgoznod kell.

Ráállt Laczi, de majdhogy meg nem bánta. Keserves dolog volt emelni a nehéz kötelet, vasmacskát, szolgálni mindenkinek, néha szinte visszavágyódott az iskolai kényelmes padjára. De már késő. Csak az vigasztalta, hogy ott volt Fuccsi s ha néha-néha egy kis szabad ideje akadt, eljátszhatott vele. A hűséges, szelid állatot a többi hajósok is megszerették és mulattak rajta, mikor Laczi bohóskodott a kutyácskával.

Sokáig tartott, de végre mégis eljutott a tengerig. Ott kikötöttek és kirakták a sok portékát, melyet aztán más nagyobb,

tengeri ha
sétálgatot

— N
mondák I
lásztunk a
juk, ki fia

De
akarta. N
a világra
Azután
menne ha
egy ellen
otthon m
szőr bizon
dik meg,
hogy erre

—
a hajótó
bizonyos
Arra kér

A
épen ott
Vad La
akar val

—
szóktél

—
felelé V
indultur
a bolon

De ha
látszik,

—
nem lá
de még
oda ne
arany,

—
kutya?

—
esze, h
meg, F
F
tánczol
nevette

tengeri hajóra raktak át. Ezalatt Laczi ott sétálgatott Fuccsival a parton.

— No, holnap indulunk visszafelé, mondák Laczinak. Majd ott, a hol kihalásztunk a vízből, megállunk és kikutatjuk, ki fia vagy, aztán visszaadunk neki.

De Laczi ébenségesen csak azt nem akarta. No persze! Hát azért indult neki a világnak, hogy mindjárt hazakerüljön? Azután még ha valami jó mulatságra menne haza. De százba lehetett fogadni egy ellen, hogy a legelső multság, a mit otthon megkóstol, a nádpálca lesz. Először bizonyosan kiporolják, csak aztán kérdik meg, hol járt. Nem is nagyon csodálom, hogy erre nem volt valami nagy vágyódása.

— Gyere Fuccsi! Megszökünk ettől a hajótól. Van amott egy nagyobb is, az bizonyosan messzire megy a tengerre. Arra kérezedünk fel.

A nagy hajónak néhány matróza épen ott őgyelgett a parton. Látták, hogy Vad Laczi ott sompolyog körülöttük és akar valamit.

— No, ficzkó, mi kell? Talán megszöktél valahonnan?

— Meg biz én, mi tagadás benne, felelé Vad Laczi bátran. Világot látni indultunk utra a kutyámmal, de itt van ez a bolond nagy víz, nem tudjuk átuszni.

— Már az csakugyan bajos volna. De ha fizetsz, elviszünk. Csakhogy úgy látszik, nem sok arany csörög a zsebedben.

— Magam is azt hiszem. Én legalább nem láttam egy árva rézkrajczárt sem, de még a Fuccsi sem. Pedig volna, csak oda ne vészett volna a sipom. Hullana az arany, ezüst, ha Fuccsit táncolni látnák.

— Csakugyan? Hát valami tudós kutya?

— Meghiszem azt! Van ennek annyi esze, hogy még kölcsön is adhatna. Mutasd meg, Fuccsi! Sétálj! Táncolj!

Füty szóra a hű Fuccsi szépen sétált, táncolt két lábon s a hajósok nagyot nevettek rajta. Egyik pedig így szólt:

— Ezzel csakugyan jól mulatnánk a hosszú tengeri uton. Vigyük el!

— Igen ám, de mit mond hozzá a kapitány? szólt egy másik.

Megszólalt erre egy vén hajós, ki falábon ugrált ott köztök:

— Csak azért is lopjuk be őket a hajóba. Majd kifogunk a kapitányon. Ha egyszer messze bent vagyunk a tengeren, nem tehet semmit. Most a kapitány épen nincs a hajón, hát eldugjuk ezt a ficzkót és a kutyáját.

Meg is tették, a mint mondták, Vad Laczi nagy öröme. Levitték a hajó fenekére s ott eldugták mindenféle nagy ládák mögé.

— De aztán csöndesen legyetek, a míg nem hivunk.

— Ne féljenek semmitől. Csak adjanak valami harapni valót.

Adtak neki, kétszersültet. Rossznak biz az kegyetlenül rossz volt. Fuccsi még csak megbirkózott vele, úgy rágdosta, mint valami kemény sonkacsontot. De Laczinak majd beletört a foga.

— No, majd adnak valami jobbat is. Ezt nem birom megrágni. Inkább alszom egyet.

Aludt is nagyot, magához szoritva a hű Fuccsit. A hajó épen ekkor már megindult s kellemesen ringatózott. Laczinak ez tetszett, de Fuccsi nem szerette, mert ő nem volt hozzászokva a hintázáshoz. Szükölni kezdett, aztán keservesen vonítani.

— Elhallgatsz, Fuccsi! Mindjárt kikapasz!

De Fuccsi nem hallgatott el s a szemfüles kapitány meghallotta. Mindjárt kutatni kezdte: mi az és nemsokára Laczi a Fuccsival együtt ott fent volt a fődélzetben, a bösz kapitány előtt, ki mihamar mindent megtudott.

— Semmirekellők vagytok mindnyájan! dörögte rettentően. Tudtom és engedelmem nélkül mertétek ide hozni ezt a

két mihasznát. A fiut a legközelebbi szigetén kitesszük, a kutyát pedig be kell dobni a tengerbe.

— Azt nem engedem, kiáltá Laczi daczosan. Ő ártatlan s ha őt a vízbe dobják, én is utána ugrom.

Azt hitte Laczi, ezzel rájleszt a kapitányra. De az a mord ember hidegen így szólt:

— Ugy akard? Hát én azt sem bánom. No, egy-kettő, mars! Le a hajóról!

Már ekkor Vad Laczi nem találta a dolgot olyan bátorságosnak, nem sietett az ugrással. Sőt, mi tagadás benne, halálosan meg volt ijedve. De még a legények is, kivált a falábu öreg. Mind térdre borultak.

— Kegyelem, kapitány ur! Kegyelem szegényeknek!

A kapitány kegyetlenül mord pillantást vetett rájuk s Vad Laczi már azt hitte, ütött a végórája, mindjárt ott fog lubiczkolni a tenger sós levében. Mennyivel jobb volna otthon az iskola kemény padján, ott nem lehet megfulni!

De a kapitány végre meglágyult s így szólt:

— No jó, hát legyen kegyelem. De ne lássam őket! Ez a ficzkó kapaszkodjék

fel oda az árbóc tetéjére a kosárba, ott nem fog zavarni senkit. Adjatok neki egy csomó kétszersültet s le ne merjen jönni. A kutyát pedig a szakács vigye le a konyhába s tartsa ott fogva. Nekem itt ne merjen lábatlankodni.

Vad Laczi jobb szerette volna megforditva, ha ő kerül le a hajó mélyébe a szakácshoz. Bizony soha sem hitte volna, hogy ő még valamikor irigyelni fogja a Fuccsi sorsát. Mert az igaz, hogy odafönt az árbóc kosárban kuczorogni egy mákszemnyit sem volt mulatságos. Szédelegve kapaszkodott fel a lengő kötélhágcsón s még jó, hogy mindenféle kapaszkodáshoz nagyon szokva volt, különben lebukott volna. De amint följutott a magasba, ugyancsak kényelmetlennek találta ezt a palotát. Egy kis ketrecz volt ott s a szél irgalmatlanul fujdogált ott a magasban. S amint a hajó ide-oda ringatózott, Laczi ijedten kapkodott a kosárhoz, nehogy lerepüljön a tengerbe.

Eleinte abban bizott, hogy a kapitány csak rá akar ijeszteni, nem lesz olyan kegyetlen, hogy sokáig ott hagyja. De ebben csalódott. A kapitány kegyetlen volt, nem engedte leszállani. Rettenetes volt pedig ott fent abban a szűk kosárban. Ha nap sütött, majd agyon pörkölte, ha eső esett, bőrig ázott s még álmában is vigyáznia kellett, hogy ki ne pottyanjon. Soha Vad Laczi annyiszor még nem bánta meg tettét, mint ott fent az árbóc kosárban.

— Jaj, csak soha ki ne mozdultam volna hazulról! Inkább még éjjel is eljárnék iskolába és mindennap addig irnám újra a dolgozatomat, míg egyetlen egy pocza sem volna rajta! Jaj de borzasztó itt! Legalább oda le csuktak volna, a hol a Fuccsi van!

Az bizonyos, hogy a Fuccsinak jobb dolga volt. A hajószakács ott lent a hajó fenekén sokszor unatkozott, hát ilyenkor időtöltésül elővette Fuccsit és eltréfált

vele. Csina
s így felöl

Fuccsi s
volt elég
lan is vo
Néha bu
azt nem
lent szár
halálos
melyen a

Ret

ugy recs
dióhéj h
mind a k
fába, ho
villámok
Most m
örökre.
matrózo
tréfa eg
oda csa
hoz s
minden
tány ser
Sz
bálnia.

vele. Csinált neki szakács-kötényt, siphát s így felöltöztetve füttyszóra tánczoltatta.

Fuccsi szívesen engedelmeskedett s meg volt elégedve a dolgával. De hát ő ártatlan is volt, nem érdemelt volna büntetést. Néha busult ugyan kis gazdája után, de azt nem is gyanította, hogy mikor ő ott lent szárazon feküdt, Vad Laczi milyen halálos remegést állt ki azon a napon, melyen a nagy vihar utolérte a hajót.

Rettentő vihar volt az. A hajó csak úgy recsegett, ropogott s mint valami kis dióhéj hánykódott a hullámokon. Laczi mind a két kezével belefogózott az árboczfába, hogy ki ne bukják s hozzá még a villámok is csak úgy csapkodtak körülte. Most már igazán azt hitte, vége van örökre. De még ott lent a kapitány és a matrózok is meg voltak szeppenve. Nem tréfa egy nagy vihar a tengeren. Könnyen oda csapja a hajót valami kiálló sziklához s akkor szőröstől-bőröstől odafül mindenki. Ezt pedig még az a mord kapitány sem szeretne volna.

Szerencsére nem is kellett megpróbálnia. A vihar végre elmúlt, a nap kisü-

tött, mindnyájan vigan voltak, még a kapitány is.

— No ezen, szerencsésen tuestünk, estére Fiumében leszünk. Tánczolhatnám jó kedvemben, csak cigány volna, vagy legalább egy rongyos trombitás.

— Van ám nekünk muzsikusunk, az a fiu ott fent a kosárban, szólt a falábu vén matróz. A lomtárban van egy sip, majd fuj nekünk nótát.

— No, nem bánom, ezen az áron megkegyelmezek neki, mert épen nagyon jó kedvem van. De jól huzza ám, különben a vízbe dobom.

Szegény Vad Laczi elgémberedve, majdnem félholtan került le. Nyugodni szeretett volna, de hiába, muzsikálni kellett, mert arról már meggyőződött, hogy ez a rettenetes kapitány nem érti a tréfát. Reszketett, didergett, hát ráadtak valami ócska gunyát, fejébe nyomtak egy ócska kalapot s aztán ráparancsoltak:

— No, most fujjad, de vigan ám, mert különben a tengerbe röpülsz.

Fujta Laczi s vigan járták a legények, még a kapitány is, de még Fuccsi is. Csak

akkor hagyták abba, mikor már közel voltak a kikötőhez. Laczi úgy oda volt, hogy már azt sem bánta volna, ha mindjárt belefojtják a vízbe. De nem ezt tette a kegyetlen kapitány, hanem maga elé hívta.

— No most, semmirevaló fickó, beszélj. Te megszöktél valahonnan. Ki vagy?

Vad Laczi nagy ijedtében mindent elmondott. A mord kapitány csak annyit szólt:

— Nem csalódtam. Jól esett a lecke? No hát vigyázz, máskor a kezembe ne kerülj és ha jó dolgod van otthon, megbecsüld!

Amint a kikötőbe értek, egy jóra való matróz Laczival rögtön kiszállt, aztán egyenesen a vasúthoz mentek, felültek a legelső vonatra és meg sem álltak, míg Laczi otthon nem volt az apja házában.

Kimerülve, elcsigázva, halálos betegnek ért haza. Megfeküdte vagy egy hónapig a tengeri kirándulást és ha kérdezték, sehogysem szeretett beszélni róla, hogyan és miképen folytak a dolgai. A hú Fuccsi pedig nem árulkodott.

Most már lábadozó félben van Laczi barátom. Nagyon fogadkozik, hogy ezentul ő már nagyon okos és derék fiu lesz.

Az igazat megvallva, nem nagyon bizom benne. Majd megvállik, ha egészen fölgyógyul. Meglássuk, hogy viseli magát azután!

A TÖRÖTT ABLAK ÁRA.

(Keppel a 276. lapon.)

NAGY zörgés-csörgés, csörömpölés halatszott, aztán egy pillanatra nagy csöndesség. Aztán kacagás, reá pedig nagy lábdobogás, mintha sokan futnának. Legvégül pedig ijedt fölkiáltás:

— Jaj! Eresszen el! Nem én voltam!

Ott a sarkon egy öreges, de erős asszony galléron fogva tartott egy fiut, a ki szabadulni iparkodott, de hiába. Az öreg asszony pedig boszusan mondá:

— Megcsiptelek végre, ugy-e? Ez már a harmadik ablakom, melyet betör-

tetek. Jó, hogy éppen erre felé jöttem haza, most az egyszer nem menekülsz.

— De ha mondom, hogy nem én tettem!

— Persze, annyi eszed van, hogy tagadod. Multkor is láttalak, mikor többi vásott pajtásaiddal dobálóztál.

— Igen, de én még figyelmeztettem őket, ne dobáljanak a ház felé... én mindig másfelé czéloztam.

— Nagyon szép, nagyon szép, de ott voltál köztök, hát most már csak veled számolok. Ha csak be nem tudod bizonyítani, ki tette.

— Nem láttam, hát nem bizonyíthatom be.

— No akkor hát ne alkudozzunk, barátocskám. Viszlek az anyádhoz, hogy megkapjam az ablak árát, te pedig a büntetésedet.

E szavaknál a fiu keményen megállt, az öreg asszony nem birt vele.

— Az nem lehet, szegény anyámhoz nem megyünk ezzel. Alig van kenyérré valója, hozzá még beteg is és ez a dolog csak még inkább beteggét tenné.

— Most jut eszedbe? Nem kellett volna vásott csínyen törnöd a fejedet.

— De igazán, Zsuzsa néni, én nem tettem. Csak szegény jó anyáskámat nem akarom busítani. En majd kifürkészem, hogy ki törte be az ablakot és ha nem tudom kideríteni, inkább megfizetem magam.

Zsuzsa néni habozott. Hitte is, nem is.

— És van neked pénzed? kérdé.

— Most nincs, de majd valahogy összeszerzem azt a pár hatoskát. Csak egy kis időt engedjen Zsuzsa néni.

— No jól van, hát mához két hétig várok. De akkor jaj neked, ha be nem váltod a szavadat.

Palika nem ijedt meg. El volt tökévelve, hogy kideríti az igazi bűnöst, mert azt nem engedheti, hogy az ő szegény anyjának legyen kára, még pedig igazán ok

nélkül. M
okoza a k
nagyon so
voltak.

De ab
ha azt hitt
bűnös. Pa
játshelye
elment oda
tatgatott,
Egyik sem
törését. E
sem akar
olyan szeg
akárhányn

— H
meglehet,
vedne, min
volnék. Ha
zik, nincs
szavamat.
szegény j
sága legye

Ezt a
tökélnie,
krajczárja

E na
a pajtásai
Pedig nél
elmulatni.
találta ki

Egés
nak az üg
dig-addig
módját,
nagy ösz

— I
megtetsz
keresztet
szélek ve
van, a ki
ilyen apr

A h
Palika e
gyon fon
van neh
szólt:

nélkül. Mert Palika csakugyan nem okozta a kárt. Az a pár hatoska pedig nagyon sok volt, mert igen szegények voltak.

De abban ugyan csalódott Palika, ha azt hitte, hogy ki fogja deríteni, ki a bűnös. Pajtásai összegyűltek a rendes játszóhelyen (Lásd a képet a 276. lapon) elment oda közéjük, kérdezősködött, kutatgatott, fürkészgetett; de mind hiába. Egyik sem vállalta magára az ablak betörését. Ráfogni pedig Palika egyikre sem akarta. Mindannyian csak épen olyan szegény gyerekek voltak, mint ő, akárhánynak még cipőre sem telt.

— Ha valamelyikre rá fognám, az meglehet, csak épen olyan ártatlanul szenvedne, mint én. És akkor még én is bűnös volnék. Ha az igazi bűnös nem jelentkezik, nincs más hátra, mint beváltani a szavamat. De azt nem engedem, hogy szegény jó anyámnak kára és szomorúsága legyen.

Ezt azonban könnyebb volt így el-tökélnie, mint megtenni. Mert egy árva krajczárja sem volt. És hol vegye?

E naptól fogva hiába várták Palikát a pajtásai, soha sem jött közéjük játszani. Pedig nélküle nem is tudtak olyan vigan elmulatni. Mert ő volt a legügyesebb, ő találta ki mindig a legjobb játékot.

Egészen másra kellett most Palikának az ügyessége és találékonysága. Addig-addig törte a fejét, míg kitalálta a módját, hogyan szerezheti össze azt a nagy összeget, melyre szüksége van.

— Minap a háziur fiának nagyon megtetszett, mikor látta, milyen ügyes keresztetcskét fonok papírszeletekből. Beszélek vele... neki sok gazdag pajtása van, a ki könnyen adhat egy-két krajczárt ilyen apróságért.

A háziur fia jószívű fiu volt s mikor Palika elmondta neki, hogy valami nagyon fontos ok miatt igen nagy szüksége van néhány hatoskára, a derék fiu így szólt:

— Jól van, egy ilyen szép fonott keresztetcskét mindjárt megveszek magam. Aztán majd szólok az ismerőseimnek... tudom, kivált a leányoknak nagyon fog tetszeni. Hát csak dolgozzál szaporán.

Dolgozott is Palika szorgalmasan és nagy örömeire még le sem telt egészen a határidő, már együtt volt az ablak ára. Vitte is mindjárt Zsuzsa nénihez, a ki szépen zsebre dugta.

Amint haza felé ment, vigan füttyözött, meg volt elégedve a dolgával. Az igaz, hogy a más hibájáért dolgozott meg, de legalább elhárított minden bajt, szegény jó anyjának nem okozott szomorúságot és pajtásait is megkímélte a veszedelemtől. Mert hátha olyan került volna bajba, a ki nem tud így segíteni magán? Okoskodásából az zavarta ki, hogy régi pajtása: Ferkó toppant eléje.

— Hol jársz, mit csinálsz annyi ideje?

— Hiszen tudod, elmondtam, milyen bajba kerültem a minap. Meg kellett dolgoznom, hogy jóvátegyem a kárt. Most már rendben van.

— De hiszen nem te törted be az ablakot! szólt Ferkó látható megzavarodással.

— Persze hogy nem. De hiába mondanám, nem hinnék el, mikor engem csiptek meg. Hát rendbehoztam a dolgot inkább magam, hogysem más ártatlanra hárítsam a gyanút. Tudom, nevet rajtam az igazi bűnös, de én mégis jobban meg vagyok elégedve, mint ő, azt is tudom.

Ferkó vörös lett a füle czimpájáig s Palika, amint ezt látta, gyanítani kezdett valamit. De már nem szólhatott, mert Ferkó hirtelen elszaladt, egy pillanat múlva már nem is lehetett látni. Palika pedig haza sétált.

Nem sokáig volt otthon, mikor megnyílt az ajtó s Palika nagy csodálkozására Zsuzsa néni lépett be. Bizony még meg is ijedt Palika, hogy hát még sincs rendben a dolog! Csakhogy Zsuzsa néni így szólt a fiu anyjához:

— Azért jöttem, hogy az édes anyja is tudja, milyen derék fia van. Kedves Palikám, nagyon igazságtalan voltam én akkor haragomban... most már tudom, ki volt a bűnös, azt is tudom, hogy te mily önzetlenül fáradtál a mások iránt való szeretetből... No, a bűnösnek megbocsáttam, neked pedig visszahoztam a pénzcskédet, te nem voltál adós vele.

Ekkor persze Palikának az anyja is megtudott mindent és örvendő ölelte meg jó fiát.

De még valaki jött aztán az este Palikához, hogy megölelje. Az a valaki pedig Ferkó volt, ki így szólt:

— Én voltam a hibás, én titkolóztam, pedig tudtam, hogy neked van bajod miatta. De már jóvátettem és ha te megbocsátanál, örökre hű barátod lennék.

Lett is és azután egymást segítették abban, hogy jó uton maradjanak.

HALOTTAK NAPJÁN.

»APÁCSKA, jó apácska,
Mért vagy oly szomorú?
S ha busulsz, mért van ott kint
Az a szép koszorú?»

»Nem sejtéd, kis leányom?
A bánat napja ez,
És az a szép koszorú
A sír virága lesz.

Temetőbe visszük ki,
Sírt ékitünk vele,
Anyád sirján lesz az hü
Szeretetünk jele.

Jele, hogy szent emlékét
Soh' sem feledjük el,
Gyászoljuk szívünk legszebb
Forró érzelmivel.«

»S ő ugy-e, jó apácska,
Az égből ránk tekint,
A sírnál mind a hárman
Együtt leszünk megint?»

És megfogadom néki,
Hogy soh' sem feledem,
S a bus apácskát most még
Hivebben szeretem.«

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Politzer Adél. Soraidat átadtam a kiadó-hivatalnak, mely bizonyosan segíteni fog a bajon. De az értesítéssel kár volt oly sokáig késned, majd két hónapig! A kimaradt számokat azonnal kérni kell, mert hetek mulva esetleg már nem is kapható. — Reich Olga. Szívesen látlak kis hiveim sorában. — Payr Ede. Vad Lacziról épen hallottam valamit, épen el is mondom már ebben a számban. A párisi világkiállítás, mint már egyszer e rovatban említettem, nem tartozik a »Kis Lap« körébe. Azt a másik lapot pedig csakugyan az szerkeszti, a kit említettél. — Lászlófalvi E. Árpád. Ugyanegy megfejtést három levélben három különböző aláírással, de ugyanegy kézírással kaptam, pedig sokszor kijelentettem már, hogy a ki a megfejtők sorában helyet akar foglalni, attól sajátkezű irást kívánok. Az pedig tévedett, a ki azt hitte, hogy Forgó bácsi észre nem veszi, ha valaki tömegesen irogat mások helyett. Így egyik sem juthat a megfejtők sorába, mert nem tudom, ki irt igazán. Te talán tudod és majd megmagyarázod a többieknek is a »Kis Lap« szabályát. — Több levélről a jövő számban.

Megfejtések, megfejtők és Jótékonyaság a jövő számban.